

[Ministeren for skatter og afgifter]

afgifter, indrømmes fradrag i registreringsafgiften for biler med trafikikkerhedsfremmende udstyr.

Denne bemyndigelse, der blev indsat i registreringsafgiftsloven i 1973, har stedse været anvendt til at yde afgiftslempelse for særligt trafikikkerhedsfremmende udstyr. Omfanget af ordningen og lempelsesbeløbene er senest ændret med virkning fra den 1. februar 1979, jfr. bekendtgørelse nr. 681 af 21. december 1978, og jeg har ingen aktuelle planer om at foretage yderligere ændringer i den gældende ordning.

Spm. nr. 1012

Til *ministeren for skatter og afgifter* (30/6 80) af:

Gammelgaard (KF):

»Ager ministeren at stille forslag om forhøjelse af det afgiftsfrie beløb for bilradioer?«

Begrundelse

Beløbsgrænsen på 1000 kr. for den nævnte afgiftsfrihed er forældet. Den har været gældende siden 1. marts 1979, og siden da er inflationen løbet videre, omkostningerne forøget, kronen flere gange devalueret og momsen forhøjet.

Besvarelse (7/7 80):

Ministeren for skatter og afgifter (Hjortnæs):

Efter registreringsafgiftslovens § 8, stk. 2, kan radioapparater, der leveres som udstyr i biler, holdes uden for den afgiftspligtige værdi ved beregningen af registreringsafgiften, dog højst for et beløb af 1000 kr.

Adskillige bilmærker leveres med bilradioer op til denne beløbsgrænse som standardudstyr.

Jeg har ikke planer om at forhøje den gældende beløbsgrænse for afgiftsfri bilradioer, idet en forhøjelse både vil medføre en øget import af bilradioer og et provenutab på registreringsafgiften.

Spm. nr. 1013

Til *socialministeren* (1/7 80) af:

Ebba Strange (SF):

»Hvilke betingelser skal uddannelsessøgende opfylde for at kunne få hjælp efter

bistandslovens §§ 37 og 38 i sommerferien 1981?«

Begrundelse

Spørgsmålet er næsten identisk med spørgsmål nr. 956 af samme spørger, men da dette faktisk ikke er blevet besvaret gennem socialministerens afgivne svar, forsøges nu med en anden formulering.

Opmærksomheden henledes på undervisningsministerens svar på spørgsmål nr. 957 af 16. juni 1980, hvoraf det fremgår, at »loven om Statens Uddannelsesstøtte ikke bygger på en forventning om, at de mulige stipendier og lån skal kunne dække leveomkostningerne, således som 1970-loven gjorde«.

Besvarelse (16/7 80):

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

Efter bistandslovens § 37 kan der, når en person på grund af sygdom, svangerskab og fødsel, svigtende arbejdsmuligheder, ophør af samliv med ægtefællen, aftjening af værnepligt eller andre ændringer i sine forhold i en begrænset tid er afskåret fra at skaffe det fornødne til sit eller familiens underhold og udgifterne hertil ikke dækkes gennem dagpenge eller pensionsydelse, af det offentlige ydes en sådan hjælp, at det modvirkes, at pågældendes og familiens hidtidige levevilkår i væsentlig grad forringes.

Ifølge lovens § 38 forudsætter ydelse af hjælp, at såvel den, der søger hjælpen, som ægtefællen i tilstrækkelig grad har udnyttet sine arbejdsmuligheder.

Det fremgår således direkte af bistandsloven, at betingelserne for, at forbigående hjælp kan komme på tale, er dels, at ansøgeren er ramt af en begivenhed, der midlertidigt ændrer hans sociale status, dels at han i fuldt omfang står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Efter den indtil 1. april 1976 gældende lov om offentlig forsorg var det en klar forudsætning, at uddannelsessøgende i almindelighed ikke var omfattet af lovens støttemuligheder, og denne forudsætning gælder også efter bistandsloven.

Dette er udtrykkelig anført i socialministeriets cirkulære af 3. november 1975 om konstanthjælp efter bistandsloven, punkt 5, hvorefter dækning af økonomiske behov, der ale-